

מסורת הש"ס

(א) הוריות טו. (ב) זכיר וביד
במילאס מן קן חלחל במתנה
דבסוריה (ג) הוריות טז
ד. (ד) פסחים ה. (ה) שבת טז
ז. ירמ' לה. שמואל א.
וזכרם חלחל קנ. עת.
כריות ככ. (ס) שבת טז.
הוריות טז. (ז) הוריות טז.
(ח) שם. (ט) זכרם טז.
ו. (י) מנחות ס.
י. לקמן. יד. וקנ. עת.
פד' מיתום. (יב) זכרם טז.
כח. א. (יג) זכרם טז.
הוריות טז. (יד) ויקרא
ד. (טו) זכרם טז.
טז. (טז) ו. (יז) ו. (יח) ו.
יח. טז. (יט) גילוי. ק. עין
מזכרם.

תורה אור השלם

1. ונדענה החקאת אשר
הטאו עליה והקברו
החקלו ברן כן
לחקת המבאו אתו
לפני אהל מעזי:

וירקא ד י
2. ואשע לא אחרק לא
תקח לצירי גלות
נרצתה עליה בדיחיה:

וירקא ד יח
3. אם אברק המשיח
יטא אל תכונתו וקעם
והקברו על עטארו אשר
חלל ברן כן בקר תמיס
4. לא לחסאת: וירקא ד י
אשר נגישו אשר
נשע אתו מכל מצות
י אליהו אשר לא
תעשינה בשנהגה דכס
וירקא ד יב

ואם נמש אתחא תחטא
בשנהגה ממנה וארץ
בשנהגה אתה ממנצת י
אשר לא תעשינה
אשם: וירקא ד יג

1. ואם לא עזרת ישראל
5. ונשע ונעלעל ברן מעיני
החקל ועשו אתחא מכל
מצות י אשר לא
תעשינה ואשמה
וירקא ד יד

6. חקא אם מעיני עזרה
נעשהתה לשנהגה ועשו כל
דעורו ברן כן ארד
לעלה לריוח נוחל לו
ומנחתו ונעסו כממשע
ושעיר וזכס
לחט: ממברו כן ד
7. ואם נמש אתחא תחטא
בשנהגה וחקרינה ער בת
שנהגה לחסאת:

ממברו כן טו

8. ואחרון בשנה ישראל
ולגו רב תבונתם אלה
אשר יהיה כלם לעשה
בשנהגה ודפסא אשר
תעשה ביד רמה מן
אתחא מן הגר את
הוא ממרד ונכרתה
תנשע הממבר מפרב
מקדש וחקרינו כן טז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חורה וכו'
כתיב במדבר עבודת
כוכבים: (ב) ד"ה מה
עבודת כוכבים דבר כג"ל
ותיבת על גמחה:

חמ

ולא בעבודת כוכבים. אין חייבין לצור להביא פה לעולם ושעיר
לחטאת: אלא על דבר שחייבין על זדונו כרה ועל שגגתו חטאת.
כגון זבוח וקטור ונסוך והשחוחוואה אבל מחבן ומנשק לא והך
דרשא מעליה נפקא דמפרש ואולי: ונאמר להלן עליה. בחיה שהוא

מופנה לדרשא: לשאמם העם. כלומר
אשמתי כששמתי צור: ואלא בעבודת
כוכבים. קרבן עבודת כוכבים
בפרשת שלח ופי משפוח: מעיני
מעייני. מפר העלם דבר: ואם נפש
אדם. האם מכיר בפרשת שלח לך
מעיוני. מלכוד והחם: יליפני לכו
מפר העלם: מורה אדם. לענין קרבן
כחבי (א) צפר עבודת כוכבים. מורה
כל המורה במשמע הוקשה כלל המורה
לענין קרבן לעבודת כוכבים: מה
עבודת כוכבים (ב) על דבר שזודות
כרה ושגגות חטאים. כדכחי החם
הנכסף אשר תעשה ביד רמה ונזרה(א)
אלמא כולה פרשתא דבר שזודות כרה
ושגגות חטאים משמע: אשכחן ידיו
ונשיא ומשיח. בזה היקשא לא חשמע
אלמא הוי דכחי והפגי ואלו בלדן
במשמע שכן יחידין דהני קראי כחבי
בפרשת אדם נפש אדם(א) עבודת
כוכבים: אמר קרא. גבי יחיד ונשיא
ומשיח: ואם נפש. ויחיד מוסיק על
ענין ראשון: וילמוד עיוני מחסוקן.
ענין שני: וילמוד מעיני מעיני

שאר מלות מנבדות כוכבים: מרובים. עיר הנדחת: יכול נחלק בקרבנותיהם. אם עזרו בני עיר אחת עזרת כוכבים בנבואה יהיו חלוקים עשרה ימים: ח' לו'. אין חלוקים מתורת יחיד אלא רוב ישראל ואו כון בדמיון ואם מעיני העדה (ובמדבר טו) אכל בני עיר אחת יחידים הם: בהרסא. היינו העלם דבר שריו כדכתיב: שהעזרת כוכבים ממתת ועשו לבד על פייה: א"י. אפי' לא נמשחת לה קרן לחלק יומא דרייסיס מרובים חילוק בין קמדי' וליכא הלך מרובי להם כפרה קמדי' אמו גלוסא דכוכבי. שנשאל אחיו מאכיו אחרי כן ומת בלא בנים ונפלה לפני בנה לייסוס: כפולוגמא דר' יהודה ורבנן. דאמרנא לעיל (דף ד.) ורבי יהודה דאמר כפולוגמא אכיו ולי' יהודה אלא משמחת לה אם נפלת לפני בנה לייסוס אלא לרבנן ובאנוסה ולהכי לא נמשאל לה דכפולוגמא לא קא מיירי: ורבי איסור מלוא ואיסור קדושה. לקמן נפרק פיר' דו' (דף ט.) כל שאיסורא איסור עורה אלא מוללת ולא מלייבית

אִסּוּר מְזֵוּה כּוּנֵן שְׁנֵי מִדֹּם
בְּדַמְפֵּס לִקְנֵן כִּפִּי"ב (כא). זֶה אִסּוּר
קִדּוּשׁ עֵשׂוּר שֶׁנֶּפֶסֶה לְפָנָיו מִמּוֹרֵת אוֹר
מְתִינֵה שֶׁיֵּשׁ בָּהֶן בְּלֹא חוֹלֵלֹת וּלֹא
מִיִּצְיָנָת חוֹלֵלֹת דֵּלָא אִסּוּר לֹא
בְּלֹא כֵרֶת אֲפֻשְׁקוּי יִיבֹשׁ לְבַמִּי לֹא
מִתְּיַבֵּחַת דֵּלָא אֲקוּרֵה לִי, וְשֶׁלִּי רִיעַ
דְּאִמֵּר כִּפִּי הַחוּלֵן (וְלִקְנֵן דִּי מַטְ). חִיבִי
לְאֵלָיון כְּחֵבֵי רִימּוֹת קִדְּמִי אֲחִיבֵי
מִמּוֹר לֵל שֶׁר בְּשֵׁר שֶׁהוּא בָּלֵל יֵשׁ
לִי מִמּוֹר מְחִיבִי לְאֵלָיון וְלִבִּי אֵלֵּי
לֹא לְמִפְטֵרָה בּוֹלֵל כְּלוֹם כְּעֵרֵי גְמוּרִי:
אֵם הַרְדּוּם. זֶרֶת עֵרֵי מְחִיבִימַת:
רַבִּי

בית הלל אינה משנה

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

מה להזין דבר שחיבין על דונו ברת ושגנתו חמאת. אגב טיטפיה נקט ליטנא דמתני' דהוריות (דף ט.) דלייתי לעיל דשגנתו חמאת לא קים ליה בלחות אשה אלנא מהבא:

בעבודת בוכבים אחיא מעיני מעיני. לא מלינו למימר אחיא

לא על דבר שחייבין
מטאת⁶ ותנן נמי *כל
זול וזונו רבה וזול

וילמד תחתיו מעיניו. ואת
מיפיו לי דלמי הסם כרת
הדיא כדדריה רבנן כסמור ויל
דל' הואו כרת מנגדף את השם
דמי כמי את ה' הוא מנגדף
ונכרתה וכו' מי שהיה טמא (פסחים
דף כג: א) אית לי רבני מנגדף היינו
מנגדף את השם:

על שגנתו חמאת אף
ודונו כרת ועל שגנתו
משיח מגלן דכתיב
הרי משיח בצבור
מוצות ולא בעבודת
הייבין על ודונו כרת
עבודת כוכבים
נשיא ומשיח 'מואם
חד נשיא ואחד משיח
ל ענין ראשון וילמד
האי סברא מנא להו
יהי ר' יהושע לבריה
בם לעושה בשגנה
יד רמה חוקשה כל
כוכבים מה עבודת
על ודונו כרת ועל
בר שחייבין על ודונו
אשכחן יחיד ונשיא
נים ובין בשאר מצות
מנין אמר קרא ואם
זון אלא צבור בשאר
עניני ורבי האי תורה
מכובד ליה לכרתניא
הכתוב בין יחידים
לפיכך ממזני פלט
זון אבד יבול נחלוך
ור תורה אחת יהיה
קידה מהגרוניא טעמא

טורבן. בית לזה כרת בפרק עול ומפר איברית ומגלה פנים אלף מוקמי ג' כריתות בעבוד' וכבדים בסוף פרק ארבע מינוט (ספאדיון דף סד:) ע"כ בלין: **בא** איינו **בא** יתרו כ' קסב דכיון שחלקם מכל חייבי מינוט צ"ד דממונן פלט חלקין לזה מכל מתכפרין וקאי דליתו כגש או איל ואפי' איכא סום מתכפר דמימי' מ"מ הוה ליה ללקשווי:

והרי איסור מצוה ואיסור קדושה
רפ"י ר"ע ורבנן. ככל
דוכמי פשיטא ליה לנש"ס דמייני
לזין לר"ע דלמך אין קידושין
חופסין דמייני לזון לאו בני
חללה ויזיוס מוכח כדו מייני כרימז
הכא ובהעל (לקמן דף עט:) גבי
פלוג דכא ודכא שפסא ונפסק ד'
ממזות (מסדרין דף עג:) וממזא
לר"י דלמך לא אמרין נמי לר"ע
ליתיה עשה ולדמי לא תעשה:
במו

המנחת כסונג דאזי אפשר לחלוק, קמ"ל, תורה אחת, דמ"י

עין משפט
גר מצוה

לד א מיי פיר מהל'
שגנות הל' א ב ד:
לה ב מיי פיר מהלכות
פיר הלכה ב:

תוספות ישנים

באי מחלוקת דמשתע קרבן
מבונה ליימי פר גבור
בכאמר מלחא הווא דמייסר.
אזלי ולימא לבכאי ריב ככס לו
חיל דלימא לבכאי ריבין אין
לנו לבדוד דמשתע קרבן
דמש. ואיזי איזי למח לו
דמשתע קרבןאמר ליימי
רבי הויל למשכר מלח מחלוקת
אז ליימי קרבן דלימא
במקום אחר אין זה מחלוקת
ואזי מיימי קרבן דלימא
כשום מקום אין לנו לבדוד
דמשתע ואיזי:

מוסף רע"י

[illegible]